

Arrest

nr. 345 721 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Osseghemstraat 275 / 4
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. C. VANHALST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 26 maart 2023 en verzoekt op 30 maart 2023 om internationale bescherming. Op 29 september 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoekster wordt ter kennis gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Georgische nationaliteit. U werd geboren op X 1989 in Tbilisi. U bent gediplomeerd boekhoudster en heeft ook een diploma van make-upartiest en kledingdesigner. U werkte

onder andere als boekhoudster, assistent van een trouwjurkdesigner, inpakker, winkelconsultant, toezichthouder op camerabeelden, kassierster en koerier. U had thuis ook uw eigen epilatiesalon.

Op uw 23ste trouwde u met G. B., van wie u in middels gescheiden bent. In januari 2013 trok u bij hem en zijn ouders in. Uw ex-man was een gokker die u mishandelde, ook tijdens uw zwangerschap van uw zoontje L.. Bij een ernstig incident op 6.5 maanden zwangerschap sloeg en verkrachtte hij u.

Op 17 november 2013 werd L. geboren. Toen u na de geboorte van L. opnieuw zwanger werd, dwongen uw ex en schoonmoeder u tot een abortus. U durfde de dokter niets te vertellen. Kort voor L.'s eerste verjaardag was er opnieuw een ernstig geweldsincident waarbij uw ex-man u sloeg en verkrachtte. Die nacht vertrok u naar uw ouders, waar u acht maanden verbleef. Aanvankelijk belde uw ex u dreigend op, maar na enige tijd stelde hij zich lief op en beweerde hij veranderd te zijn. Jullie relatie herstelde zich en u trok tegen de raad van uw ouders in opnieuw in bij uw ex, op voorwaarde dat jullie niet meer bij zijn ouders zouden wonen, maar zelf iets zouden huren. Dat was omstreeks 2016. Twee maanden verliep alles goed, maar toen liep het mis: er was opnieuw een ernstig incident waarbij uw ex u sloeg en verkrachtte. U trok samen met L. terug naar uw ouders, waar u bent blijven wonen tot uw vertrek uit Georgië. Uw ex hoorde u plots niet meer: hij bleek naar Turkije getrokken om er te werken. Hij deed op gegeven moment een poging om contact te leggen via sociale media en beloofde voor zijn kind te zorgen, waarop u kwaad gereageerd hebt. U nam een advocaat onder de arm en vroeg alimentatie, waardoor uw ex opnieuw boze berichten stuurde. Uw moeder wou dat u de politie verwittigde, maar u vreesde dat dat het erger zou maken.

Rond de verjaardag van uw zoon L. in november 2020 liet uw ex u weten dat hij een nieuwe vriendin had met wie hij wou trouwen en zei hij een scheiding te willen. Op de verjaardag van L. haalde hij u en L. op met de auto, maar werd plots agressief: hij sloeg en dreigde de auto expres te laten crashen. U slaagde erin met L. de wagen te verlaten en werd door omstanders geholpen. U vroeg de scheiding aan, die werd uitgesproken in juli 2021. Op de zitting werd uw ex-man kwaad, maar nadien hoorde u hem aanvankelijk niet meer. Op uw verjaardag ontving u echter een dreigende brief van uw ex: dat u niet gelukkig mocht zijn en nog meer kon verwachten van het geen hij u al had aangedaan. Ondanks de raad van uw familie de politie te verwittigen, durfde u dat nog steeds niet te doen. Nadien gedroeg uw ex-man zich weer rustig. Hij was akkoord om voor L. een paspoort uit te laten geven, zodat u met hem uw broer in Cyprus zou kunnen gaan bezoeken. Nadien, toen echter ook een notariële toestemming moest worden opgesteld waarin uw ex zijn toestemming gaf dat u met jullie kind naar het buitenland mocht gaan, deed hij echter opnieuw moeilijk: toen u van uw werk terugkeerde sneed hij u met de wagen de pas af, zei dat hij een cadeautje had voor L., maar nam hij uw gsm af en stampde die kapot. Hij reed weg toen er een andere wagen passeerde. Nadien schakelde u de familie en vriendenkring van uw ex-man in, om hem te helpen overtuigen de notariële toestemming te geven, wat hij uiteindelijk twee weken later deed.

U verliet Georgië samen met uw zoon L. op 26 maart 2023. Die dag arriveerde u in Frankrijk en bleef u enkele dagen bij verre familie, tot u op 30 maart 2023 doorreisde naar België. U diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Op 3 juli 2023 werd de behandeling van uw verzoek beëindigd door het CGVS, gezien u niet aanwezig was op uw persoonlijk onderhoud. U toonde nadien aan dat er een fout was gebeurd bij de postbedeling, waardoor u niet op de hoogte was van de gehoordatum, en uw dossier werd heropend.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: de notariële volmacht om met L. te vertrekken, uw rijbewijs, paspoort, paspoort van L., getuigenissen van uw moeder en een vriendin over het misbruik dat u meemaakte met een Engelse vertaling bijgevoegd, en een medisch document uit België waarin u een mammografie wordt voorgeschreven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U maakte er weliswaar melding van dat u bij een psycholoog in behandeling bent en daarvan een attest kon bezorgen na gehoor, maar legde uiteindelijk geen attesten neer met betrekking tot uw psychologische problemen, waaruit afgeleid zou kunnen worden of er sprake is van bijzondere procedurele noden en zo ja, welke steunmaatregelen daaraan tegemoet zouden komen (CGVS p. 3,6). Voorts verklaarde u zelf geen problemen te hebben die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen verhinderen (zie vragenlijst BPN). Verder had u last van pijn aan de borst tijdens het gehoor, een medisch

probleem waarvoor nog onderzoeken moesten gebeuren, maar u verklaarde zich in staat het gehoor af te leggen, waarna effectief bleek dat u in staat was de vragen te beantwoorden en uw relaas uitgebreid uiteen te zetten (CGVS p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse door het CGVS moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is immers ongegrond, aangezien voor de problemen die u inroept nationale bescherming beschikbaar is in uw herkomstland.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

U stelt te vrezen dat uw ex-man u iets zou aandoen. U werd gedurende uw huwelijk meerdere keren door hem mishandeld en ook na de scheiding uitte hij bedreigingen en reed hij u een welbepaalde keer zelfs klem (CGVS p. 13). Echter blijkt dat u hiervoor nooit de hulp van de Georgische autoriteiten heeft ingeroepen, ondanks het feit dat uw familie daar bij u meermaals op aandrang (CGVS p. 11, 13, 14).

Enerzijds stelt u dat u de politie niet kon verwittigen omdat uw ex-man een connectie had bij de politie. Zu. of Za., een neef van uw ex (de zoon van zijn tante langs vaderszijde), werkte bij de politie. U kan echter niet aannemelijk maken dat deze persoon in staat of bereid zou zijn uw ex de hand boven het hoofd te houden. Zo weet u niet eens wat deze persoon precies doet bij de politie of op welke locatie hij gestationeerd was na zijn start in Samgori. U claimt enerzijds dat hij de chef van een afdeling was, maar u heeft geen idee welke afdeling. Anderzijds stelt u dat hij als politieman met zijn wagen op politieoproepen reageerde, wat niet lijkt te stroken met de bewering dat hij chef van een afdeling was. Verder suggereert u dat hij mogelijk bij één of andere speciale eenheid was, maar legt u uit het niet zeker te weten omdat u zich nooit verdiept heeft in wat hij precies deed (CGVS p. 15-16). U maakt zo niet aannemelijk dat deze persoon in staat zou zijn uw ex-man te beschermen tegen de politie.

Bovendien blijkt dat uw ex en zijn familie ook zelf hun best deden om de politie erbuiten te houden: zo belden zij bewust geen ambulance toen u gewond geraakt was na slagen door uw echtgenoot, omdat in dat geval automatisch de politie mee wordt gestuurd. In plaats daarvan belden ze een verpleegster die ze kenden (CGVS p. 7). Dit wijst er juist op dat uw ex en zijn familie de politie wél vreesden, in plaats van dat ze van de politie niets te vrezen zouden hebben vanwege een connectie in de familie.

U vertelt dat u het ook niet aandurfde de politie te verwittigen omdat u vreesde dat alles nog veel erger zou worden (CGVS p. 11,13). Verder stelde u dat u ook na de scheiding de politie niet kon verwittigen, omdat uw ex, zelfs indien hij gevangengezet zou worden, ooit zou vrijkomen en jullie bij zijn vrijlating niet zou sparen (CGVS p.16). Wat dat betreft moet het volgende worden opgemerkt. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

U liet het ook na een advocaat te contacteren om u te informeren over uw mogelijkheden, mocht een eventuele klacht genegeerd worden door de politie of uw rechten geschonden worden (CGVS p. 16).

Voor het overige liet u het ook na hulp te zoeken bij organisaties voor slachtoffers van huiselijk geweld: u claimt dat dergelijke hulp niet bestaat in Georgië, wat eenvoudigweg niet klopt (CGVS p. 16).

Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat Georgische overheidsbescherming in uw geval niet beschikbaar zou zijn, of u geweigerd zou worden. Zodoende is uw vrees ongegrond en heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van terugkeer naar Georgië een gegronde vrees zou dienen te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw medische problemen - u heeft last aan de borst en er werd u een mammografie voorgeschreven (CGSV p. 3, medisch document mammografie) - kan nog het volgende worden opgemerkt. Deze door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande analyse. Uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort en het paspoort van uw zoon bevatten identiteitsgegevens die momenteel niet ter discussie staan. De getuigenissen van uw moeder en uw vriendin vormen enkel een begin van bewijs dat uw ex-man u

mishandelde, wat in bovenstaande evenmin in twijfel wordt getrokken. Het document in verband met de mammografie vormt enkel een aanwijzing van uw gezondheidsprobleem. Uw scheidingsakte en de notariële toestemming tonen enkel aan dat u in juli 2021 gescheiden bent van uw ex-man en dat hij u de toestemming gaf om met L. naar het buitenland te reizen, wat evenmin een nieuw licht werpt op bovenstaande.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

2. Rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 20 november 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het proceduristuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de proceduristukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak, nadat zij op 24 november 2025 door de griffie ter kennis werd gebracht van de nota van de verwerende partij en het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure tijdig, namelijk op 8 december 2025, bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van “*de principes van behoorlijk bestuur, het vertrouwensbeginsel, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout van het CGVS*”.

Verzoekster werpt op dat in “*diverse rubrieken*” door de verwerende partij zelf wordt aangestipt dat de te verwachten bescherming ondermaats is en bijgevolg inefficiënt. Zij acht haar vrees bij een eventuele terugkeer dan ook gegrond, gezien de zeer gebrekkige functionering van de overheidsbescherming in

Georgië. Zij vreest vermoord te worden en wijst op diverse gelijkaardige gevallen in Georgië. Zij hekelt dat de feitelijke omstandigheden en risico's in haar land van herkomst, voor wat betreft huiselijk geweld en de eraan verbonden delicten, niet praktisch, doch enkel in stereotype stijl en theoretisch benaderd worden door de verwerende partij. Zij meent ook dat er sprake is van tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing door eerst vaststellingen te doen die eerder wijzen op een ondermaatse en inefficiënte te verwachten bescherming en erna te besluiten dat haar vrees ongegrond is aangezien voor de door haar ingeroepen problemen nationale bescherming beschikbaar is in het land van herkomst. Dit temeer de ernstige politieke instabiliteit in Georgië sinds de betwisting van de geldigheid van de parlementsverkiezingen op 26 oktober 2024 en die dagelijks nog eerder verslechtert. De diverse ordehandavingsactoren en justitie hebben de handen vol met de gewelddadige dagelijkse manifestaties, de administratieve en gerechtelijke aanhoudingen en hieruit kan volgens verzoekster afgeleid worden dat er weinig tijd overblijft, en zeker bij gebrek aan manschappen, om zich te bekommeren om huiselijk geweld bij de minder gegoede burgers. In deze algemeen verslechterende situatie heeft verzoekster, in plaats van een gedeeltelijke of schijnoplossing te kunnen beogen bij de overheid, eerder rechtstreekse en langdurige hulp en advies gezocht bij haar familie (ouders) en zelfs bij de familie van haar ex-echtgenoot en kennissen. Indien teveel publiciteit gemaakt wordt van interne huiselijke problemen komt men, aldus verzoekster, dikwijls in een spiraal terecht met nog meer brutaliteit. Wanneer de zaken in familie- of vriendencontext worden meegedeeld, dan bestaat er volgens haar een grotere kans op regeling van het geschil in der minne en verhoogt de kans op hereniging met de vader van haar zoon. Door een klacht in te dienen verliest men enerzijds alle hoop op hereniging en anderzijds verhogen de wraakmogelijkheden achteraf. Uit een samenlezing van de verklaring van haar moeder en vriendin blijkt dat hulp werd gezocht in de familiale en dichte kennissenkring, in plaats van eerder schadelijke gevolgen naar zich toe te trekken door aan te kloppen bij officiële instanties die daarvoor in deze tijden weinig mensen en tijd over hebben. Verzoekster besluit dat de beslissing om Georgië te verlaten op 26 maart 2023 het resultaat is van een analyse van haar huiselijke situatie, gezien in het licht van de steeds verslechterende situatie in Georgië die impliciet een vermindering van het te verwachten vertrouwen in de openbare instellingen en organisatie inhoudt. Volgens haar is er wel degelijk een rechtstreekse link tussen de vrees van een slachtoffer van huiselijk geweld en het slechte politieke overheidsklimaat om zich te kunnen wagen aan een eventuele terugkeer en/of om hulp in te roepen bij de bestaande doch slecht functionerende overheidsactoren. De verwerende partij hield geenszins rekening met de sedert jaren bestaande onveiligheidssituatie en heeft enkel verwezen naar verouderde informatie.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het verzoekschrift:

- psychologisch rapport *d.d.* 23 juli 2024 (stuk 4);
- verklaring van K. N. (stuk 5);
- verklaring van G. T. (stuk 6);
- vertaling naar het Nederlands van de stukken 5 en 6 (stuk 7);
- Civil Georgia, "*In photos: Georgian Protest on Anniversary of Disputed Selections*", 27 oktober 2025 (stuk 8);
- Civil Georgia, "*MIA: 60 Detained in Three Days Over Protest-Related Offences*", 26 oktober 2025, (stuk 9);
- Civil Georgia, "*Rulling Party Appeals to Constitutional Court to Ban Three Major Opposition Forces*", 28 oktober 2025 (stuk 10);
- Civil Georgia, "*TI-Georgia : Elite Corruption 'Remains Widespread' Despite GD's Crackdown on Ex-Officials*", 30 oktober 2025 (stuk 11).

3.2.2. De verwerende partij verwijst in haar nota van 20 november 2025, met vermelding van de weblink, naar de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 12 februari 2025.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd volgende stukken:

- voorbeelden uit sociale media van mishandeling van vrouwen in Georgië met fatale afloop (stuk 12);
- Civil Georgia, "*The Daily Cable*", 20 maart 2026 (stuk 13);
- Civil Georgia, "*The Daily Cable*", 23 maart 2026 (stuk 14);
- Civil Georgia, "*The Daily Cable*", 24 maart 2026 (stuk 15).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Over de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van deze wet uiteenzet. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Waar verzoekster de schending opwerpt van “*de principes van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*de principes van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekster geeft geenszins aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, beroept op “*de principes van behoorlijk bestuur*”. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. De procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer,

2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U maakte er weliswaar melding van dat u bij een psycholoog in behandeling bent en daarvan een attest kon bezorgen na gehoor, maar legde uiteindelijk geen attesten neer met betrekking tot uw psychologische problemen, waaruit afgeleid zou kunnen worden of er sprake is van bijzondere procedurele noden en zo ja, welke steunmaatregelen daaraan tegemoet zouden komen (CGVS p. 3,6). Voorts verklaarde u zelf geen problemen te hebben die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen verhinderen (zie vragenlijst BPN). Verder had u last van pijn aan de borst tijdens het gehoor, een medisch probleem waarvoor nog onderzoeken moesten gebeuren, maar u verklaarde zich in staat het gehoor af te leggen, waarna effectief bleek dat u in staat was de vragen te beantwoorden en uw relaas uitgebreid uiteen te zetten (CGVS p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven. Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen merkt de Raad op dat verzoekster onvoldoende concrete elementen aanreikt om op basis hiervan bijzondere procedurele noden in haar hoofde aannemelijk te maken. In het bij het verzoekschrift gevoegde uiterst summiere psychologisch attest d.d. 23 juli 2024 (stuk 4), dat is opgesteld door een klinisch psycholoog die verzoekster sinds 31 mei 2024 opvolgt, blijkt geenszins dat verzoekster niet in staat zou zijn om op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit dit attest blijkt slechts dat verzoekster één maal per maand consultatie heeft omwille van angstproblemen, zonder enige nadere verduidelijking of concretisering. Voorts stelt de Raad vast dat dit attest reeds dateert van 23 juli 2024 en dus geen actueel beeld geeft inzake de psychologische toestand van verzoekster, laat staan van haar vermogen tot het deelnemen aan de procedure. Naast dit algemeen attest ligt er op heden geen enkel recent attest voor over verzoeksters actuele psychologische toestand. De Raad stelt verder vast dat verzoekster, noch haar advocaat die haar bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied, dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische, dan wel andere problemen kunnen worden afgeleid en dat verzoekster heel uitgebreid heeft kunnen antwoorden op de haar gestelde vragen. Aldus blijft de conclusie, dat geen specifieke steunmaatregelen dienen te worden verleend omdat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen, stand houden.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, dat haar ex-man haar en haar minderjarige zoon iets zal aandoen. Zij werd tijdens haar huwelijk meerdere keren door hem mishandeld en ook na de scheiding uitte hij bedreigingen. Voor een samenvatting van het vluchtmotief verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters vrees ongegrond is omdat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat Georgische overheidsbescherming in haar geval niet beschikbaar zou zijn of haar geweigerd zou worden. Verder (ii) stelt de commissaris-generaal dat de ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria opdat internationale bescherming kan worden toegekend en dat zij zich voor de beoordeling hiervan dient te richten tot de geëigende procedure. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het uiten van blote en *post factum* beweringen, het aanhalen van algemene informatie

en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.8.3. De Raad stipt aan dat aan het ondergane huiselijk geweld op zich geenszins wordt getwijfeld, noch door de verwerende partij in de bestreden beslissing, noch door de Raad. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en uit de recentste COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal middels een werkende weblink wordt verwezen en waardoor – zoals verzoekster opwerpt – niet enkel naar verouderde informatie wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld.

Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. GYLA stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklaagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitgebreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetwijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische

autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. Zij tracht met de algemene informatie waarnaar zij in het verzoekschrift en haar aanvullende nota verwijst de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen (stukken 8-15). De Raad merkt evenwel op dat deze informatie ofwel louter betrekking heeft op de actuele algemene politieke situatie in Georgië, het nog steeds voortduren van protesten en daarop volgende aanhoudingen, de Russisch-gezinde regerende partij Georgische Droom, het aanhouden van corruptie en het recente overlijden van de patriarch, dan wel verder gelijk loopt of in het verlengde ligt van de informatie op grond waarvan voorgaande analyse is gemaakt. De problemen op het vlak van implementatie van de ondernomen initiatieven in de praktijk, de tekortkomingen en de ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren, de problemen inzake opvangmogelijkheden en ondersteuning na beëindiging en bij secundaire victimisatie en de gebrekkige bescherming tegen femicide zijn in bovenstaande analyse reeds meegenomen en onderkend. Dat er nog steeds ruimte is voor verbetering en efficiëntie van de beschermingsmogelijkheden tegen huiselijk geweld en dat waakzaamheid geboden is, wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Dat verzoekster bij terugkeer vermoord zal worden, gelet op diverse gelijkaardige gevallen, wordt niet *in concreto* aangetoond met de loutere voeging van uittreksels uit sociale media over mishandeling van vrouwen in Georgië met fatale afloop (stuk 12). De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Waar verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, opwerpt dat de ernstige politieke instabiliteit in Georgië sinds de betwisting van de geldigheid van de parlementsverkiezingen op 26 oktober 2024 en die dagelijks nog eerder verslechtert, ertoe leidt dat de diverse ordehandavingsactoren en justitie de handen vol hebben met de gewelddadige dagelijkse manifestaties, de administratieve en gerechtelijke aanhoudingen en waardoor er weinig tijd overblijft, en zeker bij gebrek aan manschappen, om zich te bekommeren om huiselijk geweld bij de minder gegoede burgers, is dit niet meer dan een blote bewering die op zich geen neerslag vindt in de door verzoekster bijgebrachte artikelen.

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekster zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hier evenwel niet in. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster in Georgië nooit – na geen enkel incident gedurende jaren waarin zij verklaarde slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld – enige stap ondernam tot het bekomen van of het informeren naar bescherming tegen de belaging en bedreigingen van haar ex-man. Zij verklaart nooit naar de politie te zijn gestapt of meer in het algemeen de hulp van de autoriteiten te hebben ingeroepen ondanks dat haar familie daar meermaals op aandrang (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 13-14). Waar verzoekster aangaf dat zij de politie niet kon verwittigen omdat haar ex-man een connectie had bij de politie, weet dit om volgende in de bestreden beslissing opgegeven redenen, die steun vinden in het administratief dossier, niet te overtuigen: *“Enerzijds stelt u dat u de politie niet kon verwittigen omdat uw ex-man een connectie had bij de politie. Zu. of Za., een neef van uw ex (de zoon van zijn tante langs vaderszijde), werkte bij de politie. U kan echter niet aannemelijk maken dat deze persoon in staat of bereid zou zijn uw ex de hand boven het hoofd te houden. Zo weet u niet eens wat deze persoon precies doet bij de politie of op welke locatie hij gestationeerd was na zijn start in Samgori. U claimt enerzijds dat hij de chef van een afdeling was, maar u heeft geen idee welke afdeling. Anderzijds stelt u dat hij als politieman met zijn wagen op politieoproepen reageerde, wat niet lijkt te stroken met de bewering dat hij chef van een afdeling was. Verder suggereert u dat hij mogelijk bij één of andere speciale eenheid was, maar legt u uit het niet zeker te weten omdat u zich nooit verdiept heeft in wat hij precies deed (CGVS p. 15-16). U maakt zo niet aannemelijk dat deze persoon in staat zou zijn uw ex-man te beschermen tegen de politie. Bovendien blijkt dat uw ex en zijn familie ook zelf hun best deden om de politie erbuiten te houden: zo belden zij bewust geen ambulance toen u gewond geraakt was na slagen door uw echtgenoot, omdat in dat geval automatisch de politie mee wordt gestuurd. In plaats daarvan belden ze een verpleegster die ze kenden (CGVS p. 7). Dit wijst er juist op dat uw ex en zijn familie de politie wél vreesden, in plaats van dat ze van de politie niets te vrezen zouden hebben vanwege een connectie in de familie.”* Verzoekster laat deze overwegingen geheel ongemoeid in het verzoekschrift, zodat deze onverminderd overeind blijven en de Raad zich deze toe-eigent.

Verzoekster verklaarde daarnaast dat zij het tijdens haar huwelijk ook niet aandurfde om de politie te verwittigen omdat zij vreesde dat alles daardoor nog erger zou worden en dat zij ook na de scheiding de politie niet kon verwittigen omdat haar ex-man, indien gevangen gezet, ooit zou vrijkomen en haar en hun zontje bij zijn vrijlating niet zou sparen (*ibid.*, p. 11, 13, 16). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van verzoekster, betekent het gegeven dat zij uit schrik om de boel te laten escaleren nooit klacht ging indienen geenszins dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden tegen haar ex-man. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die deze zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Verder blijkt dat verzoekster ook nooit heeft overwogen om advies te zoeken bij een advocaat of enige andere instantie of organisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld en die, in tegenstelling tot wat verzoekster verklaarde, wel degelijk bestaan zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (*ibid.*, p. 16). Zij kan zich ook niet verschuilen achter de geuite kritiek op de vroegere ombudsman, zoals blijkt uit stuk 13 gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, om aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid was, dan wel is om zich te wenden tot organisaties met het oog op het bekomen van hulp en/of ondersteuning.

In het verzoekschrift komt verzoekster met een andere reden opdragen voor haar stilzitten. Zo haalt zij er voor het eerst aan dat zij omwille van de sinds de parlementsverkiezingen van oktober 2024 algemeen verslechterende situatie in Georgië eerder rechtstreekse en langdurige hulp en advies heeft gezocht bij haar familie (ouders) en zelfs bij de familie van haar ex-echtgenoot en kennissen in plaats van een gedeeltelijke of schijnoplossing te beogen bij de overheid. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoekster Georgië reeds had verlaten in maart 2023 en dus lang voor het plaatsvinden van de verkiezingen die de aanleiding waren voor de tot op heden voortdurende protesten en het algemeen instabiel politiek klimaat, zodat zij dit ook niet – en bovendien slechts *post factum* in het verzoekschrift – kan aanwenden ter verschoning van het niet zoeken van hulp en/of bescherming bij de daartoe in Georgië voorziene autoriteiten en instanties en dit voor het huiselijk geweld uitgaande van haar ex-man met wie zij tot juli 2021 gehuwd was. Bovendien toont verzoekster, zo herhaalt de Raad, niet aan dat in de huidige algemene situatie het de autoriteiten aan manschappen dan wel bereidheid ontbeert om op te treden in gevallen van huiselijk geweld. Voorts herhaalt de Raad dat verzoekster net de raad van haar familie om zich te wenden tot de autoriteiten uit de wind sloeg (*ibid.*, p. 11, 13-14), zodat nu niet voor het eerst kan worden opgeworpen dat zij advies heeft gezocht bij haar familie en mede daardoor niet naar de autoriteiten ging. Verzoekster werpt nog op dat indien teveel publiciteit gemaakt wordt van interne huiselijke problemen men dikwijls in een spiraal terecht komt met nog meer brutaliteit, dat wanneer de zaken in familie- of vriendencontext worden meegedeeld er een grotere kans bestaat op regeling van het geschil in der minne en dit de kans verhoogt op hereniging met de vader van haar zoon en dat door een klacht in te dienen men enerzijds alle hoop op hereniging verliest en anderzijds de wraakmogelijkheden achteraf verhoogt. Enerzijds stipt de Raad aan dat, zonder afbreuk te doen aan de praktijk van bemiddeling, uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij (nog langer) de hoop koestert op verzoening met haar ex-man, van wie zij gescheiden is en met wie zij geen contact meer heeft, zodat de verwijzing naar al dan niet ondernomen verzoeningspogingen en het nut hiervan op zich niet (langer) dienstig is. Anderzijds herneemt de Raad, waar verzoekster opwerpt dat zij meer vertrouwen heeft in familiale kringen en geselecteerde kennissen, dat wanneer de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht deze, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Het is net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen eventuele verdere problemen te voorkomen. In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting betoogt, is het hebben van bewijs overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. De beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen moeten daadwerkelijk en redelijk zijn, ze hoeven en kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen met haar ex-man, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3.3.8.4. Verzoekster voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. De

Raad stipt nog aan dat de stukken 5-6 en de vertaling gevoegd als stuk 7 bij het verzoekschrift de herneming zijn van de verklaringen van verzoeksters moeder en vriendin zoals reeds neergelegd tijdens de administratieve procedure (administratief dossier, map documenten, stuk 6), die reeds meegenomen zijn in de beoordeling en die enkel een begin van bewijs vormen dat verzoekster werd mishandeld door haar ex-man, wat niet in twijfel wordt getrokken.

3.3.8.5. Evenmin voert verzoekster enig concreet verweer tegen volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing over de aangehaalde medische problemen en waardoor de Raad zich deze eigen maakt:

“Met betrekking tot uw medische problemen - u heeft last aan de borst en er werd u een mammografie voorgeschreven (CGSV p. 3, medisch document mammografie) - kan nog het volgende worden opgemerkt. Deze door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

3.3.8.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

3.3.8.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

3.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.9.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk

onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.12. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.13. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen beoordelingsfout worden ontwaard.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. In zoverre verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS